

(Priloga Vrtcu.)

Št. 3.

Ljubljana, dné 1. marca 1903.

XI. tečaj.

Pomladna godba.

Otroci, čujte, čujte!
Tin tín, tín tín, tín tín!
Od kod li to zvonenje?
To zvonček ni iz lin?

Tin tín, tín tín, tín tín:
To zvonček ni iz lin!
Trará — trará — trará:
Tu godba ne igra!

Trobente se glasijo:
Trará — trará — trará!
Od kod je to trobenje —
Mar godba je prišla?

Tam s trate sém razlega
Se zvončka nežni glas,
Naravi on oznanja,
Da je vstajenja čas.

Trobenje to trobentic
Tam sredi je livad,
Ki trobijo družicam,
Da prišla je pomlad.

Kazimir.

Izredno lepa čednost.

2. Sveta maša in naša zahvala.

Pri zadnjem razlaganju: „Kako se kaže hvaležnost?“ smo se že precej zadeli tudi ob vprašanje: Zakaj bodimo hvaležni Bogu?

To vprašanje: zakaj moramo biti hvaležni Bogu? je zelo lahko, obenem pa tudi silno težko vprašanje. Lahko je zato, ker nas ljubi Bog ves čas obsipa z brezštevilnimi dobrotami; torej je pravzaprav nepotrebno šele vpraševati, zakaj bodimo hvaležni Bogu? A po drugi strani je pa to vprašanje zato tako težavno, ker je božjih dobrot toliko in so tako velike, da jih ne moremo izračunati in naštetih, ko bi se trudili tudi nočindan ves čas svojega življenja. O, ko bi znali in hoteli ljudje boljše preštovati in ocenjevati božje dobrote, bi bili pač vse drugačno hvaležni!

Poskušajte to že tudi vi, mladi čitatelji. Naj vam nekoliko pomagam.

Ako hočemo prav dobro videti in spoznati kako reč, si jo moramo ogledati pri dobri, svitli luči. Zdi se mi pa, da najboljša luč, pri kateri se jasno in krasno vidijo božje dobrote in od katere tako žarno odseva dolžnost naše hvaležnosti, je ona milo žarobna lučica pred tabernakljem, — večna luč. Pri tej angelski luči se hočemo tudi mi učiti prave hvaležnosti. Saj presveto rešnje Telo, torej tudi sveta maša, se imenuje že itak „Evharistija“ t. j. zahvala. Sv. maša je pa tudi v svojih prelepih molitvah najboljša šola za našo hvaležnost do Boga.

Le vzemi v roko tak molitvenik, v katerem je maša tako urejena, kakor jo molijo mašnik pri oltarju n. pr. „Sv. opravilo“, in prepričaj se sam.

Večkrat se ponavlja pri sv. maši prelepa hvalnica: Čast bodi Očetu itd. In pri vseh delih sv. maše nam doni nasproti nujni opomin: Zahvaljujmo Boga, neskončno dobrotljivega!

Pri glorii molimo prekrasne besede: „Zahvaljujemo Te zavoljo Tvojega veličastva (zavoljo Tvoje velike slave)!“ Nikakor ne bi bilo mogoče tako nakratko pa še več povedati, kakor je povedano

v teh žarnih besedah: zakaj z veličastnimi deli, s katerimi je Bog razodel in razodeva svojo slavo, je obenem hotel tudi osrečiti svoje stvari, zlasti najimenitnejše stvari, angele in ljudi. Če torej pri glorii molimo: „Zahvaljujemo Te zavoljo Tvojega veličastva“, je to toliko, kakor bi rekli: „Neskončno dobrotljivi Bog, zahvaljujemo Te za vsa Tvoja dela, za vse Tvoje dobre in milosti!“ Zahvaljujemo Te, n. pr. da si ustvaril nebesa, ter pripravil angelom in ljudem neizmerno veliko, večnotrajno blaženost in srečo, in da si jih obdaril s tolikimi prednostmi; zahvaljujemo Te, da si ustvaril svet in na svetu toliko lepote in bogastva, v korist in radost svojim otrokom, ljudem na zemlji; zahvaljujemo Te, da si poslal Svojega edinorojenega Sina na svet, in za vse, kar je Jezus Kristus storil za nas in kar še dela v Svoji sveti cerkvi itd. itd.

Ko mašnik prebere list, reče strežnik v imenu ljudstva: „Hvala Bogu!“ in po evangeliju, ko mašnik iz hvaležnosti spoštljivo poljubi knjigo, reče strežnik: „Hvala Tebi, Kristus!“ Ako smo se pri glorii skupno zahvaljevali za vse dobrote, se tukaj zahvaljujemo posebej za vse svete nauke in za vse delovanje Jezusovo na zemlji, katero opisuje sveti evangelij.

„Sanktus“ je pa še prav posebej odločen v zahvalo in nam podaja v lepih in krepkih besedah na kratko vse vzroke, zakaj bodimo hvaležni Bogu.

Da bi se verniki res prav iz srca zahvaljevali Bogu, jih najprej mašnik glasno opomni: „Kvišku srca!“ In nato jih navdušuje: „Zahvaljujmo Gospoda, svojega Boga!“ Strežnik reče v njihovem imenu: „Vredno in pravično je.“ Mašnik pa zopet povzame: „Zares vredno in pravično je, spodobno in zveličalno, da vedno in povsod zahvaljujemo Tebe, sveti Gospod, vsemo-gočni Oče, večni Bog!“ O, seveda je vredno, da vedno in povsod zahvaljujemo Boga, ker je dobrotnik tako veličasten in ljubezniv, in ker so dobrote njegove tako velike in mnogotere. — Ko bi šlo po pravici, bi mi morali Bogu povračevati z enakimi dobrotami; a ker tega ne moremo, moramo vsaj to storiti,

kar je v naši moči: ponižno in goreče ga zahvaljevati! Zato pravi mašnik: „Pravično je, da Boga vedno in povsod zahvaljujemo!“ — Pač bi moral biti grd in ostuden tak človek, ki bi mogel pozabiti tolikega dobrotnika in nehvaležen biti za tolike dobrote. Zato nadaljuje mašnik: „Spodobno je, da Boga vedno in povsod zahvaljujemo.“ — A tudi „zveličalno“ je, da Boga vedno in povsod zahvaljujemo. Ako namreč nebeški Oče vidi naše hvaležno srce, nam bo naklonjen ter nam bo radodarno delil novih milosti, saj že za nas ljudi velja pregovor, da „zahvala je nova prošnja“.

Predno mašnik ob povzdigovanju izpremeni kruh v Jezusovo Telo, omenja, da je Kristus zahvalil nebeškega Očeta, ko je vzel kruh v svoje presvete roke; in predno posveti vino, zopet ponavlja, da je Kristus zahvalil nebeškega Očeta, ko je vzel kelih v svoje presvete roke.

To nam je opomin, da naj bi se pri vsaki sveti maši, kadar pozvončka ministrant k povzdigovanju, že naprej še posebej zahvalili za to neizmerno dobroto, da hoče Jezus iz nebeškega veličastva priti k nam in med nami bivati v presv. Zakramentu.

Pri obhajilu mašnik po zavžitju svete hostije ves osrečen vzdihne: „Kaj naj povrnem Gospodu za vse, kar mi je dodelil?!“ Tudi vi se v duhu pridružite mašniku in se spominjajte vseh že prejetih dobrot, ter sklenite, v zahvalo vedno zvesto služiti Bogu in natanko izpolnjevati njegovo sveto voljo.

In predno sv. maša mine, se oglasi še dvojna zahvala. Ko mašnik naznani, da se je približal konec, z besedami: „Ite, missa est!“ odgovori ljudstvo po strežniku: „Deo gratias! Bogu bodi zahvala!“ — in po zadnjem evangeliju ponavlja zopet isto zahvalo. Ako se spominjate tega, kar so vam že katehet povedali o imenitnosti in dragocenosti sv. maše, boste tudi razumeli, kako zelo umestna je ta dvakrat ponavljana zahvala.

Dostaviti moram pa še nekaj jako imenitnega. Prepričali ste se iz te-le razlage, da je božjih dobrot toliko in so tako velike, da se sami nikdar ne moremo dovolj zahvaliti zanje, ko bi tudi nočnindan klečali in

s povzdignjenim rokami hvalili Boga. In ko bi tudi na pomoč poklicali vse angele in svetnike iz nebes in vse pravične ljudi vsega sveta, da bi z nami z vso njim lastno gorečnostjo zahvaljevali Boga, bi tudi taka zahvala ne bila zadostna. Le tedaj, če pristopi sam Sin božji in se daruje nebeškemu Očetu v zahvalo za vse dobrote, — le tedaj je res zahvala dovoljna in popolna. Imejte torej navado, da pred sv. mašo obudite tudi vselej namen, da bi se po svetí daritvi vredno zahvalili Bogu, ker le Jezusovo najsvetejše Srce se more za nas tako zahvaliti, kakor zaslužijo neizmerne dobrote in milosti božje!

To storite pa še posebej zdaj, ko bomo slovesno obhajali petindvajsetletnico sv. Očeta, papeža Leona XIII!

Edino le z daritvijo sv. maše se moremo dostojno zahvaliti za tako izredne dobrote, katere je predobrotljivi Bog dodelil svetemu Očetu!

Žagino kolesce.

Slovesno so breneli udarci osme ure v prostorih vaše šole, ki se je širila poleg cerkve. Hkrati so se odprla vrata, in na mah je potihnil vrišč in hrup, ki je vrel iz nagajivih, nikdar ugnanih grl.

V sobano je stopil gospod učitelj in iznad očali je danes posebno ostro motril šolske klopi v ozadju. Po molitvi pred ukom pa se je vstopil pred mizo in glasno poklical z zvenečim glasom: „Jurij Podklešček, pridi ven!“

To je sicer nemalo osupnilo dotičnika, a vendar se je dokaj naglo vzdignil in boječe stopal proti učitelju, povešujoč oči, kar ni bilo nikakor dobro zna-

menje. Vsa šola pa se je spogledala, češ, ta nepridiprav je že zopet nekaj napravil.

„Glej kvišku, ne v tla kakor zločinec!“ dejal je učitelj ostro. In Jurija Podkleščeka so se vsaj deloma prijele učiteljeve besede.

„Kaj imaš zopet na vesti, da mi ne upaš zreti v obličje?“

Učitelj je ponovil vprašanje, a učenec je molčal kakor zid in se vrh tega še zamaknil v tla.

„Obraz kvišku! Govôri!“ vznevoljil se je učitelj, ki je bil dosedaj popolnoma miren.

To je pomagalo in trmoglavec je odgovoril s poluglasnim: „nič!“

To je bilo učitelju preveč.

„Veš li, kje je ložka žaga?“

Jurija Podkleščeka je oblila rdečica po vsem obrazu in prikimal je.

„Znam, da veš!“ nadaljeval je učitelj, „ker te ondotni žagar tudi kaj dobro pozna. Kje imaš železno žagino kolesce, koje si si izposodil ondi sam?“

„Si li oglušil med tem?“ vprašal je učitelj, ko na vprašanje ni dobil odgovora.

Sedaj se je stoprav zaslišancu razvozljajal jezik, in rekel je počasi:

„Jas si nisem izposodil nobenega kolesca.“

„Si je pa ukradel! Kje imaš torej kolesce?“

„Jaz ga nimam!“

„Lažeš!“ zavrnil ga je učitelj. „Po šoli grem s teboj na dom.“

Zadnje besede so pretresle Jurija Podkleščeka in jel je, komaj zadržujoč ihtenje, govoričiti: „E — je — edno ko — kolesce sem našel pri žagi.“

„Dobro!“ rekel je učitelj navidezno zadovoljen. „Pozneje te pošljem ponje, da vidim, ali je ono, ki ga manjka pri ložki žagi.“

In Jurij Podklešček je stopical po drugi učni uri ves potri po ovinkih domov, kjer se je bal, da bi ga tedaj ne opazil kdo domačih.

Kogar se prime smola, ta se je težko iznebi. Ravno je Jurij Podklešček stisnil kolesce pod pazduho, kar ga zaloté oče-kovač in na pol vprašaje na pol ostro

ga nagovoré: „Kje si dobil to kolesce? Ali danes nimaš šole, da se potepaš okrog?“

„Da, imam šolo, moram hiteti, da je ne zamudim!“

In Jurij Podklešček se je s pustil v tek.

„Kam neseš kolesce — v šolo?“ vpili so za njim oče, zroč izpod čela in dvignivši pest. „Čakaj, potepuh, bodeva že še orala!“

„Ko je mali tatič dospel z dokaj velikim železnim kolescem v šolo, udaril je ves razred v smeh.“

„Da, to je ono ukradeno kolesce!“ dejal je učitelj.

„Po šoli neseš takoj žagarju nazaj in Ivan Skobec gre s teboj. Kar se pa tiče tega, da se ljudje vedno pritožujejo radi tebe, bodeva govorila popoldne. Tudi očetu sporočim o tem!“

Po šoli je pa stopal Jurij Podklešček s svojim spremljevalcem proti logu. Ko sta bila že blizo žage, spustil se je prvi v tek, da ga Skobec ni mogel več dohajati. Dospevši do žage, telebil je kolesce pred žago in bežal dalje. Ko je pa po ozki brvi hotel priti na drugo stran vode, stopil je neprevidno mimo brvi in telebnil v potok, iz katerega si je pa urno pomagal, ker mu je žagarjev krohót zagrmel za hrbtom, ki je hotel imeti v tem zadoščenje.

Popoldne Jurija Podkleščeka ni bilo v šolo. Skobec pa je pravil učitelju o njegovem teku in neprijetni kopeli, ki je dala najbrž povod temu, da je ostal doma, kjer je dobil tudi zasluženo kazen.

— é.

Marijini zvončki.

Šumnikova Vidka je bila jako pridna deklica. Vselej je bila poslušna na prvo besedo. Še pet let ni bila dopolnila, pa so jo že lahko porabili za marsikatero domače opravilo. Posebno lepo je znala kratkočasiti in oskrbovati mlajšega bratca Tončka, da mu niti pestunje ni bilo treba. Bil je še v oni dobi, ko otroci začnó kazati, da ne bodo mutasti, začel je že izgovarjati nekatere besede. Tudi Tonček je bil krotka, dobra dušica. Šumnikovi gospej so večkrat

častitale sosede in prijateljice, da ima tako pridna in blagodušna otročiča. Saj ju je pa tudi sama tako rada imela in čuvala kakor najdražji zaklad. Posebno Vidke je bila kaj vesela.

Le pri molitvi je prišlo včasih nekoliko naskriž. Tega ne, da bi ne bila Vidka rada molila; o, še prosila je večkrat mamó, naj molijo ž njo. Zvečer bi je ne bilo mogoče spraviti k počitku, ko bi ne bila poprej z mamó opravila večerne molitve. Sama seveda še ni znala. Ali nekaj drugega ji je delalo težave. Mama so bili namreč te misli, da se malemu Tončku še bolj mudi k počitku, torej so njega poprej položili v posteljico, potlej so se še le začeli ukvarjati z Vidko. To pa veste, kako so dolgi tisti trenutki, ko je človek hudo zaspan, pa mora še čakati, predno se sme zariti v gorko posteljico.

Tisto je sicer res, da bi bili gospa Šumnica malega Tončka lahko kar brez molitve položili v posteljico, češ, tako nežno detece ni še za molitve. A bogoljubna gospa so bili drugačnih misli in so celo zgodaj tudi ž njim pričeli prve molitvene vaje. So že vedeli, zakaj je dobro, da tako ravnajo. Sicer je Tončkova molitev trajala le malo časa. Pokrižati se še ni znal, kako neki; torej so ga pokrižali mama. Vsa njegova pobožnost je bila v tem, da je moral nekaj trenutkov prav miren biti na materinem kolenu: če je le kaj začel otepati z nožicami, so ga takoj ustavili, seveda tako rahlo, kakor znajo le dobra mati. Druga naloga njegove detinske pobožnosti je bila v tem, da je moral nekaj časa rokice držati sklenjene pa poslušati mamó, ki so mu molili najlažjo molitvico izmed vseh, kar so jih znali.

No, semtertja je za mamó tudi sam poskušal izgovoriti kako besedo. Če se mu je tudi spotoma nekoliko pokazila, njegov angelček jo je gotovo takoj popravil in v najpravilnejši obliki nesel pred božji prestol.

Kakor sem rekel, vsa Tončkova večerna pobožnost je bila kratka. A kar se nam odraslim ljudem zdi kratko, to se večkrat otrokom zdi dolgo kot večnost, posebno takrat, če se jim mudi — iti spat. Saj jo vidite našo dobro, pridno Vidko, kako težko čaka, da bi že skoro prišla na vrsto. Povrhno oblekico je že slekla,

čeveljčki so že raz noge, — samo še molitev, pa pojde . . .

Nekega večera je bilo pa drugače. Šumnikova gospa so imeli nujna opravila. Tončka so spravili že zgodaj v posteljico. Temu ni nič ugovarjal, saj je bil dobro dete, ki je slušalo še v težjih rečeh, kakor takrat, ko čuje glas: „Spančkat pojdeš!“ Vidki so pa mama rekli: „Nocoj ne utegnem s teboj moliti. Kar sama moli; ti bo že angelček pomagal in molil s tabo.“ Pa so šli iz sobe.

Vidka nekoliko osupne, in predno se odpravi k počitku, poskuša moliti, pa sama ne more kaj prida opraviti. S tem nič kaj ne zadovoljna, leže v posteljo in pričakuje, kdaj pride angel, da bi ji pomagal, in pre-mišljuje, kako bo neki pomagal, ali tako kakor mama . . .

Toda — predno si utegne odgovoriti na taka vprašanja, je že zaspala. Ali je tako živo mislila na angela in Mater božjo, katero je hotela počastiti s če-ščenamarijo, ali, ne vem, kaj je bilo vzrok, da se ji je začelo sanjati nekaj silno lepega. Približala se je njeni posteljici nepopisno lepa, v čudežni luči bleščeča gospa, ki se je z miloprijaznim obličjem nagnila proti nji. Vidka se prestraši, gospa z milim glasom popraša: „Ali si bolno, dete moje?“ Ker je bilo vprašanje tako mirno in prijazno, se Vidka osrči in odgovori: „Ne, lepa gospa; a povejte mi vendar, kdo pa ste in kaj hočete tukaj pri meni?“ „Jaz“, odgovori krasna gospa, „jaz sem ona, katero te je učila tvoja mati vsako jutro in vsak večer pozdravljati in častiti. Imam še veliko, veliko otrok na zemlji, katerih nobenega ne pozabim. Kadar me zjutraj ali zvečer pozdravljajo v molitvi, je tako, kakor bi zvonilo veliko zvonov in zvončkov in globoki in močni glasovi se z visokimi in tanko donečimi glasovi zvončkov strinjajo v čudovito lepo zvenenje. Dobro poznam vsak glas in vsak zvonček, ker pa tvojega nocoj ni bilo vmes, sem se hotela prepričati, je-li tega kriva bolezen ali kaka druga nesreča.“ Lepe sanje so minule, Vidka je pa sladko spala, spala do belega dne, dokler je niso zbudili dobra mamica. Natanko se je še spominjala prelepih sanj, in kar ni mogla dopovedati, kako „strašno“ lepa je bila

gospa, ki je prišla k njeni postelji, in pa kako je bila neizrečeno prijazna, in kaj ji je rekla.

Gospa Šumnica sama ni vedela, kaj bi si mislila, ali je morda res angel varih, kateremu je bila pripočila svojo hčerko, prinesel Vidki te lepe sanje. Opo-minjala pa jo je, naj nikdar v svojem življenju ne opušča zjutranje in večerne molitve, pa tudi po dnevu naj večkrat počasti Mater božjo s češčenamarijo. Vidka je obljubila in zvesto izpolnjevala to obljubo do današnjega dne, ker tega bi ne mogla prenesti, da bi še kdaj njenega zvončka ne bilo v družbi drugih Marijinih zvončkov.

Od takrat pa se je že Vidka postarala, in stara Vida vsak čas pričakuje, da se bo treba preseliti v večnost, in trdno upa, da bo prijazno vzprejeta v veselo družbo prelepe nebeške Matere, ter poslušala nebeško rajske glasove večne sreče.

«Internus» (Po listu «Manna».)

Naš murče.

Kaj ne, ljubi otroci, zdaj ste pa gotovo rado-vedni, kdo je to: naš murče. To je uganka, ne-li?

„Mucek je“, se mi bo odrezal prvi po-niglavček.

E, kaj si še vsega ne izmisliš; murče je vse kaj več, kakor samo káko mače.

„Kaj neki, družega more biti, če ne kak psiček“, bo posegel vmes učenček prvega razreda.

„Kaj boš neki ti, saj bi še v šoli kmalu ne vedel, koliko je enkrat nič. Potem pa se drzneš uganjevati, kdo je murče!“

„No pa le nikarte obupati! Le naprej! Bom videl, kdo bo prvi uganil.“

Nič, nikogar ni? No, zdaj imam pa že tudi dosti potrpljenja. Družega mi ne kaže, kakor da sam povem.

Konjiček je murče, da, konjiček, majhen in mičen. E, pa se že poredneži posmehujete in šepetate: Bog ve, kako staro, suho in leno kljuse mora to biti.

Kaj bi tisto? Čakajte, da povem in da vam opišem našega murčeta. Najprvo vam moram povedati, da je majhen. Pa le nikarte zopet misliti, da je to kako žrebe pol leta staro, češ, tacega imamo pri nas tudi. O ne, ne: naš murče je star gotovo štiri leta, če ne že več. Kakor pa veste, je vsak konj, ki je star že štiri leta, docela dorastel, tak, da vi s svojimi ročicami ne dosežete njegove glave. Zdaj si pa bote že zopet belili glave, kako je to, da je ostal naš murče tako majhen, kakor vaše žrebe, ki še prosto leta po dvorišču. Pa saj vem, da vi ničesar ne uganete. Naš murče je doma iz Bosne, doli blizu Turškega. Tam imajo tako majhne konjičke. Pa bi bil že skoro pozabil opisati vam našega murčeta. Po vsem telesu je črn, pa ne tako morebiti ko vaš dimnik. Njegova črna barva se izpreminja lepo v temnikasto. Glavico ima majhno, nič predolgo nič prekratko. Pa ko bi videli, kako prijazno in milo gleda! Z ušesi zmiraj miga in z repom tudi ni nikoli pri miru! No, zdaj pa imate našega murčeta! Ali ni čeden konjiček, kaj? Kje so tisti nezadovoljneži, ki so prej pre zgodaj godrnjali in opravljali našega Bošnjaka.

Pa mislite, da je naš murče tudi priden in krotak? Zmotili ste se. Jaz sem tudi mislil, ko sem ga videl prvokrat. Pa sem se motil kakor vi. Murče ima tudi svoje muhe. Poreden je, morebiti še preveč. Še meni jo je enkrat urezal, da nikoli tega! Pa vendar sem ga imel tako rad in sem mu dajal tolikokrat ovs! Ne morem si kaj, da bi vam te nehvaležnosti ne povedal.

Nekega dne mi stric — konjiček je bil namreč *striček* — *ukážejo, da naj popeljem z murčetom in z malim vozičkom južino na travnik*. Bil sem seveda takoj pripravljen. Naložijo mi v jerbas južino ter jo položijo na voz.

„Počasi vozi, da se kaj ne razlije; je še dosti časa“, mi rekó in jaz poženem. Razume se, da Peruna, malega psička, tudi nisem pogrešal.

Voziva približno že četrť ure. Ravno pred travnikom se vzdiguje precej visok hribec, čez katerega vodi strm klanec. Predno bi imel konjiček iti navzgor, skočim z voza, da polajšam murčetu težo. Vajeti privežem k ročici, pa začnem stopati proti vrhu. Pa mislite,

da je bil murče hvaležen, ker sem mu polajšal težo? Kaj še! Počasi obrne svojo zvito bučo ter pogleda, ali imam vajeti v rokah ali ne. Ko pa vidi, kako brezskrbno jo maham kraj ceste, obrne ušesa pokoncu, zamahne še enkrat z repom, voz na široki cesti obrne in v diru se spusti proti vasi nazaj. Perun seveda za njim! Predno jaz razvidim, kaj se je pravzaprav zgodilo, in kako najboljšje pomagati, je bil že daleč, daleč. Kaj sem hotel? Jokati nisem imel časa. Udarim jo, kar sem mogel teči, proti vasi. Mislil sem si: do vasi ga bo že kdo ustavil, in ko pridem jaz tje, ga obrnem in peljem nazaj.

Ko tako tečem in tečem, se na ovinku izpodtaknem in padem prav pošteno. Ker se k sreči nisem dosti udaril, se spravim hitro pokoncu ter pogledam, kaj je. Toda, kaj vidim? Kaj pravite, vi radovedneži? Uganite! Pa uganete itak nič! Kraj ovinka je ležal prevrnjem, ubit lonec . . . Okoliinokoli je bilo pa razstreseno meso in kuhano sočivje. In zraven lonca je popolnoma hladnokrvno Perun rahljaj in trgal kos suhega mesa, ki je padlo s sočivjem vred iz lonca. Nisem vedel, se bi smejal ali jokal. Zavpijem: „Perun!“ Pa mislite, da se je zarobljenec kaj zmenil za to? Počasi je dvignil glavo ter me ježno pogledal. Nato pa zagrabi za kos in hajd ž njim po cesti. Pa teci za njim! Težko sem sopel dalje, pa razmišljal o nehvaležnosti Perunovi in murčetovi.

Ko pridem že blizu doma, prileté mi naproti stric v skrbi, kaj se mi je zgodilo. Hitro jim povem, kar sem vedel in znal. Mislil sem, da bodo stric murčeta pokarali, pa kako se začudim, ko jamejo meni očitati, da nič ne pazim na konja, da imam povsod preje oči kot na murčetu, in še veliko, veliko tacega in enacega.

Murče je bil pa že v hlevu. Marljivo je žvečil mrvo in gledal tako nedolžno, kot bi bil že cel teden nepremično stal v hlevu. Ko pa stopim k njemu ter položim malo trdo roko na pleča, me neotesanec tako milo pogleda kot bi hotel reči: „Revež, kaj ti pa je, da si tako prašen?“

Kdo je tisti dan peljal južino na polje, ne vem več. Le toliko mi je znano, da murče ne, in jaz tudi

ne! Da Peruna tisti večer ni bilo v kuhinjo, kot je bila njegova lepa navada v petek in svetek, se tudi še spominjam. Kaj se hoče? Trije smo bili, pa vsi malo lahko-mišljeni, če ne — poredni. Takole je, če veja ob vejo udari — je rekel rajni Krpan, in prav je imel.

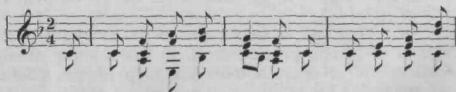
Tegodrag Lirko.

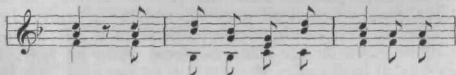
Godba na dvorišču.

Veselo.

P. Anželik Hribar.

1. Po - pi-sal vam bom zgodbo, Ka - ko pe - te - lin
2. Naj-prej se pi - ške ma - le Krog nje-ga zbrale
3. Ka - ko naj za-mol - ča - la Je - zi - čna bi ko-
4. Go - lo-bje so zdaj dja - li: Po - ma-gaj-mo še

vnel Ži - va - hno je bil godbo, Ko
so, Ra - do-stno po - na - vlja - le O-
koš, Da o - na jaj - ca da - la, Ko
mi; Če go - de več pi - šča - li, Pri-

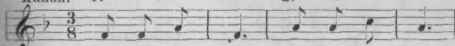
pe - ti je za-čel: Ki-ke-ri-ki, ki-ke-ri-ki! *)
tro-čjo pe-smi-co: Bi-bi, bi-bi! bi-bi, bi-bi!
pir-he ti do-boš: Ko-ko-ko-dajsk, Ko-ko-ko-dajsk!
je - tni - še do - ni: Gu-gr-ru-gug, gu-gr-ru-gug!

*) Prvikrat se vsaka kitica lahko poje solo, potlej pa skupno.

5. To čuje pes kosmati
In mački koj pové;
Oba začneta hkrati,
Soglasno, to se ve:
[: Vav, vav! mijav! :]
6. Volek se v hlevu tudi
V soglasju krav, telet
Močno, močno potrudi,
Da iznenadi svet:
[: Mumu, mumu! :]
7. Zmed vseh najbolj
nadarjen,
Osliček sivolas,
Za godbo kakor vstvarjen,
Se dere na ves glas:
[: I-a i-a! :]
8. Prevzetno čujte gosko,
Domače jej mrzi,
Spakuje se francosko,
Se baha in kriči:
[: Vulevuvu :]
9. Hehej, si pujsek misli,
Francoski tudi znam,
Da bodem še bolj v čisli,
Odgovor goski dam:
[: Vujvuj, vujvuj! :]
10. Kar vse je godlo, pelo,
Soglasno in počez,
Vreščalo in šumelo
Je skoro do nebes:
[: Kibikogu! :]
11. Prijatelj pridi, pridi
Poslušat na naš dvor,
Enako se ne vidi
Nikjer kot je ta zbor:
[: Vavmjav, iamu! :]
12. Če potlej godbo sodiš,
Kako je bila všeč;
Najvarnišo pot hodiš,
Če grajaš ne preveč:
[: Vulevu? vuj! :]
Posl. »Internus«

Kanon. 1.

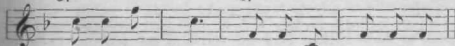
2.

1. Ki - ke - ri - ki! Bi - bi, bi - bi!
2. Vav, vav! mi - jav! Mu - mu, mu - mu!
3. Vuj-vuj, vuj - vuj! Ki - bi - ko - gu!

3.

4.

Ko-ko-ko - dajsk! Gu-gr-rug, gu-gr-rug!
I - a, I - a! Vu-le-vu? Vuj, vuj, vuj!
Vavmjav, ia - mu! Vu-le-vu? Vuj, vuj, vuj!

Zvonček.

Ko je Gospod na križu visel
In kri za rod človeški lil,
Kraj Njega v grmu zvonček nežen
Iz zemlje je na dan prikril.

Z glavico belo vanj obrnjen
Njegovo strašno zrl je bol
In žalostno nedolžno cvetko
Povesil zvonček je navzdol.

Slavko Slavič.

Pokažen nasmeh.

Malega Jakca so morali mati kaznovati; postavili so ga v kot, kjer je moral mirno stati. Jakec se začne čudno kremžiti in spakovati.

„Jakec!“ ga posvarijo mati, „kako moreš vendar tako neuljuden biti in vpričo mene se tako grdo spakovati“. — „Oh, mama!“ odgovori mali Jakec ihté, „saj sem se vam hotel lepo nasmejati, pa se mi je pokazilo.“

D e m a n .

(Priobčil Raški.)

			a						
			a	a	a				
			a	a	a	a	c		
	č	č	d	e	e	e	e		
e	g	g	i	j	j	k	k	k	
	k	k	l	l	m	n	n		
			n	n	n	o	o		
			o	p	r				
			v						

Ako se črke prav vredijo, imajo posamezne vrstice ta-le pomen:

1. samoglasnik; 2. žensko krstno ime; 3. nevernik. 4. vas na Gorenjskem; 5. obče priljubljen mladinski časopis. 6. imeniten kraj na Štajerskem; 7. posestnik najnižje vrste; 8. močna zver; 9. soglasnik.

Srednja vrstica odzgor navzdol pa se čita prav tako, kakor srednja od leve na desno.

Knjižica v proslavo Leona XIII. Vem, da vam bodo vaši gospodje kateheti in učitelji zdaj o lepi svečanosti papeževe petindvajsetletnice pripovedovali veliko lepega in vzpodbudnega iz vzornega življenja sv. Očeta. A da vam bolj stalno ostane v spominu in da si večkrat pred oči stavite ta veličastni zgled, morate tudi sami radi čitati lepe spise o življenju in delovanju velikega Leona XIII. Posebej vam priporočam drobno knjižico, ki stane le 6 vin. in je nalašč pisana za mlajše čitatelje. Zove se: *Sveti Oče Leon XIII. Njegovo življenje in delovanje*. Priporoča jo otrokom „Krščanski Detoljub.“